

Et mina aga kellegi inimese wõlgnik ei taha olla, palun härra Kiwi, minu kepi alumise otsa sisu, nende inimestele ära jagada, selle nimed saäl tähendatud.“

Suure põnewusega sai alumine pool mahamurtud keppist sinna tootud ja wõru alt ära kruitud.

Esiti tuli üks pisike pak wälja, selle pääl kirjaga, „Minu õe, „susi“ perenaesele. „See tegi seda wärisewa kättega lahti. Saäl sees oli üksna uus kümne kopikune hõberaha, „Veibasuppi eest ilma munata!“ Wenna wiljakaupleja pakis oli kolmkümend kopikud „kontide ja hapukapsaste eest“. Kolmas pak oli ühe tädile, selle sees oli kümme kopikud „ühe kruusi hapu piima eest!“ Neljandama pakist lulus „roosikrants“ wälja, kogukonna nduunikule. Ja siis see wiimane oli härra walitsusendunikule soowitud. Saäl lamesid roosa paberi sees wiis kopikud „ühe klaasi napši eest!“ kes „tolu Matsil“ seekord, kui temal weel alwasti läks, nii isandlikult maitse-
senud oli!“

See ettendus, mis nüid leinamajas selle järele tuli, ei lase ennast mitte nimetada.

Siin on weel tähendada, et „tolu Matsi“ pärandaja „Lupak“, — nii kõrwast tähele panna; on kirjaniiku tõdde läbi juba amu ennast üles uppitanud, et nõbu pärandust temal sugugi hädapärast tarwis ei olnud, sest et ta oma armsa sugulaeste seltsis, oma elu pääle mitte julge ei wõinud olla. Nematad tungisid igast küljest ja näitasid selgeste, kui isemeelne inimeste loomus ometegi on, kus selle tühja raha pärast oma kasu nõudsiwad.

„Susi“ perenaene ja tema wend andsid Lupakale süüks, et ta kõik oma poole kiskuda, a sellepärast kepi katki murdnud!

Selle pääle andis härra „nduunik“ täada, et kepi murdmise kraks saält poolt kulda olnud, kus wiljakaupleja ja selle õde seisnud.

Üks tædi tahtis jälle näinud olewad, kui põhjaniidige nõbu, „tolu Matsi“ kepi kõweraise murdnud, ja ehk wahast ka katki murdnud. Warsti selle järele kavis seesama, et